

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

CONTÉ CD

MP3

Des de la Terra amb amor

Marta Mas Prats
Albert Vilagrasa Grandia

col·lecció VEUS LECTURES

Des de la Terra amb amor

Marta Mas Prats

Albert Vilagrasa Grandia

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrà Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrà Grandia, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-258-7
Dipòsit legal: B.14.889-2010
Imprès a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

La M A R i el C E L

La M A R és una noia molt maca. Es diu M, de nom, perquè la seva mare i la seva àvia també se'n diuen, i també té una tieta i dues cosines amb aquest nom tan bonic. De cognoms es diu A i R, perquè són els cognoms del seu pare i de la seva mare, respectivament. És a dir, el seu pare, que es diu P A U, li va donar el seu primer cognom i la seva mare, la M R A, el segon. Amb això coincideix amb moltes altres noies catalanes, cosa bastant estranya per a noies franceses, angleses, alemanyes, americanes... i moltes altres, que només tenen un cognom.

La M A R té mil vint-i-cinc anys; és jove, per a la mitjana d'edat dels seus companys d'universitat, ja que la majoria passa dels mil cinc-cents. La universitat on estudia és la més bona de Mart. Allà, els estudiants, com ella, van a classe cada dia; i, com que la universitat és una mica lluny del seu poble, al nord del país, i ella es volia emancipar, va decidir anar a viure en un pis a la capital, on hi ha la universitat. Li va costar una mica trobar un pis cèntric, barat i amb bones condicions: assolellat, ben distribuït, moblat..., però el va trobar. És una mica petit, fa uns tres-cents metres quadrats i no és gaire alt, només fa deu metres d'alçada, però té dues habitacions, amb balcó, que donen al jardí, una sala d'estar gran, dues terrasses, per sortir a prendre la llum de la lluna — per tornar-se una miqueta més blanca— i un estudi per poder treballar en les seves investigacions universitàries. Així doncs, es va poder emancipar i deixar la seva família, que s'estima molt i que enyora una mica.

La M A R és molt bona estudiant i es prepara per ser cuinera o gastrònoma, com diuen ara, que queda més bé. És una professió que li

agrada molt. Coneix un cuiner, que és un veí dels seus tiets, que tot el dia està viatjant per presentar les seves innovacions gastronòmiques: avui és aquí i demà a la Lluna, sense cap problema, amb els seus menjars estrella. Que bonic! Quina il·lusió! Això és el que ella vol fer; n'està segura, no en té cap dubte.

A part d'això, a la M A R li agrada molt escoltar música, llegir còmics i sobretot menjar. Li encanta menjar: les pastilles dolces són les seves preferides, sobretot les que tenen gust d'ensaimada amb xocolata, que va trobar a la pastisseria del davant de la universitat —és la seva especialitat, encara que es desconeix l'origen d'aquesta delícia. També li agraden les pastilles que tenen gust de pa amb tomàquet i fuet, de sardines, d'escudella... i les que tenen gust de paella. Que bones! Té la gran sort que no s'engreixa, perquè fa molt exercici: es posa dins del programador T-27 durant mitja hora i, sense moure's, neda, corre, esquia, juga a tennis... cada dia un programa diferent, però intens.

Li agrada fer exercici al matí, quan es lleva, cap a les vuit. Després es dutxa, esmorza i se'n va a la universitat amb la bicicleta atòmica. Puja a la bicicleta, posa el programa al GPS galàctic i en menys d'un minut surt de casa i arriba a lloc, sense cansar-se ni embrutar-se. És magnífic! Quan era petita aquest invent no existia i anava a l'escola amb cotxe, amb els seus pares, quin rotllo!, o amb metro o bus, si anava sola o amb els seus germans.

El curs passat la M A R va conèixer el C E L, un xicot molt trempat, simpàtic, obert i molt educat, que estudia per ser cuiner, com ella. Encara que el C E L i la M A R estudien a la mateixa universitat, no es coneixien, perquè fan especialitats diferents: ella es dedica a l'estudi de les begudes i ell, al dels menjars.

EL C E L és del sud. Vivia en una ciutat gran, bastant lletja, molt moderna, amb gratacels, molts cotxes i força contaminada, fins que va anar a viure a la capital, per estudiar a la universitat. Quan va arribar-hi va llogar una habitació en un pis on viu una parella una mica gran, de quatre o cinc mil anys. Al C E L li agrada molt viure amb ells perquè són molt divertits i tenen una néta petita, que només té uns tres-cents anys, que els visita sovint. És una nena morena, preciosa.

Els avis li canten cançons tradicionals d'altres llocs, com ara «Ralet, ralet, pica dineret...». És una cançó una mica estranya perquè, mentre canten, amb el dit índex fan rodones sobre la mà de la nena, i després li piquen amb la mà oberta. Però el C E L no pregunta, fa el mateix que ells, i la nena riu molt.

El C E L és un noi estàndard, potser una mica baix, fa dos metres i mig, i una mica prim, pesa tres-cents quilos, però és molt maco. Li agrada molt cuinar i fa unes pastilles de pa amb tomàquet que encanten la M A R. Es van conèixer un dilluns de primavera davant de la pastisseria que hi ha davant de la universitat, que estava tancada perquè a Mart les pastisseries obren els diumenges i tanquen els dilluns. La M A R anava a casa d'uns amics a dinar i els volia portar unes postres. El C E L anava a casa d'uns amics i els volia portar cava, beguda molt bona, molt cara i típica d'aquella ciutat. Es van mirar fixament; els seus ulls grocs explicaven el que ells no s'atrevien a dir. Van intercanviar quatre frases formals i, quan ja s'acomiadaven, la M A R va dir-li...

M A R: Què volies comprar?

C E L: Cava, i tu?

M A R: Jo volia alguna cosa de postres per portar a casa d'uns amics.

C E L: Volies una cosa dolça?

M A R: Sí.

C E L: Jo cuino molt bé les postres. Vols venir a casa meva i les fem?

M A R: Anem a casa meva. Hi tinc unes pastilletes de sucre, de xocolata i de mantega que són ideals per fer unes postres boníssimes.

C E L: Ah, d'acord! Vius gaire lluny?

M A R: No, aquí davant mateix.

C E L: Doncs anem-hi!

M A R: Hi tinc cava fresc, si el vols portar a casa dels teus amics...

C E L: Potser que primer ens presentem, no? Jo em dic C E L. I tu, com et dius?

M A R: Em dic M A R.

C E L: Hola, M A R! Molt de gust de coneixe't!

M A R: Ui, que formal! Doncs, jo estic encantada, encantada de coneixe't.

C E L: Estudies o treballes?

M A R: Jo estudio a la universitat. Faig gastronomia.

C E L: Quina universitat?

M A R: La d'aquí davant.

C E L: Quina casualitat! Jo també i també estudio gastronomia. I com és que no et conec, si ets tan maca?

M A R: No em coneixes perquè devem fer especialitats diferents. I sóc tan maca perquè sóc igual que el meu pare, que també és molt maco: és moreno, alt i molt prim; en canvi la meva mare i els meus germans són una mica lletjos, són rossos, baixets i bastant grassos.

C E L: Ah! És clar!

M A R: Què és clar?

C E L: No res, no res. És que et miro i no sé gaire què dic. Ets tan maca!

M A R: I...

C E L: A quina secció estudies?

M A R: A la de begudes. I tu?

C E L: Jo, a la de menjars, per això no ens veiem mai.

M A R: Això es pot arreglar, no?

La M A R i el C E L van continuar parlant i explicant-se la seva vida. Els seus amics encara els esperen. Es van prendre el cava, i no van fer les postres... Des de llavors van sempre junts. Van acabar la carrera i van decidir fer un màster en gastronomia; però, quin?

Abans de les pastilles

La parella amb qui viu el C E L es diuen P E P i R A T. Quan eren més joves tenien la pastisseria de davant de la universitat. Allà hi preparaven pastilles de postres de tota mena i també algunes de menjars preparats: entrepans de pernil, fuet, sobrassada...; croquetes; mandonguilles... Totes les receptes es basaven en una dieta molt original. Ara, però, no recorden quan les van aprendre perquè són grans. En aquesta dieta hi havia un element essencial que era l'oli d'oliva, un suc groc i brillant que es feia aixafant les olives. Aquest oli el feien servir per a les pastilles d'amanida, d'esqueixada, de verdura... i de molts altres plats preparats.

En aquest sentit van ser molt innovadors, perquè els altres pastissers feien servir la mantega, la margarina o olis de gira-sol, de blat de moro o de soja. També feien servir moltes verdures i hortalisses, com la mongeta tendra, la col, l'enciam, la ceba, el tomàquet, les pastanagues..., i els llegums, com els cigrons, les mongetes seques, els pèsols o les llenties.

Avui el C E L i la M A R són a casa del P E P i la R A T i veuen un llibre amb unes fotografies molt estranyes on es veuen uns plats amb tot de menjars en estat natural: peixos, trossos de pollastre o conill... Estranyats d'aquelles imatges, els demanen si els poden explicar què signifiquen.

C E L: P E P, què és això?

P E P: Això és una amanida.

C E L: Una amanida? Que no és la pastilleta rodona i vermella?

P E P: Ara sí, però fa molt, molt de temps, quan fèiem quatre

àpats al dia: l'esmorzar, el dinar, el berenar i el sopar, i les famílies ens trobàvem per menjar i ens assèiem junts al voltant de la taula, menjàvem els productes sense concentrar en pastilles.

R A T: Sí, mira, en aquest plat hi ha enciam, això que té aquestes fulles verdes; tomàquet, és això de color vermell; olives...

M A R: Però, de les olives no se'n fa l'oli?

P E P: Sí, però també es menjaven senceres. Eren una mica salades i amargants, molt bones.

C E L: I això de color carbassa, què és?

R A T: És pastanaga, és dolça.

P E P: També hi ha una mica de ceba i de pebrot.

R A T: I a vegades també s'hi posava tonyina de llauna, alguns trossos de formatge i alguns talls d'embotit com pernil, fuet...

M A R: Per menjar tot això, quantes hores trigàveu?

P E P: Depèn, però un dinar, que normalment consistia en tres plats diferents, durava una hora o més.

C E L: Tres plats? O sigui que a part de l'amanida menjàveu més coses?

R A T: Sí, sí. De segon plat menjàvem algun tall de peix, o de carn de vedella, de xai o de porc. A vegades també menjàvem pollastre o conill o algun plat més elaborat com pasta, arròs a la cassola o un suquet de rap.

P E P: Mireu aquesta fotografia. Això és una paella, que és molt semblant a l'arròs a la cassola. Sabeu què hi ha?

M A R: Això deu ser l'arròs, oi?

R A T: Sí.

C E L: I com es diuen els altres productes?

P E P: Ceba, tomàquet, all, pebrot...

M A R: Això és el pebrot?

P E P: No, home, no! Això és un musclo, i això del costat, gambes. Són productes del mar. Són boníssims.

C E L: I després encara prenieu un tercer plat.

R A T: Sí, les postres. Podien ser fruita o pastissos o dolços.

M A R: I els dolços només es prenién per postres?

P E P: No, a vegades es prenién per esmorzar o per berenar.

- R A T: Sí, hi havia unes coses que m'agradaven molt: els croisants, les magdalenes, i sobretot les ensaïmades. No sé com es feien, però tenien una forma rodona i plana, i a vegades es menjaven amb xocolata desfeta. Que bones! El senyor T O N, que era l'amo de la pastisseria, era un especialista a fer ensaïmades.
- P E P: Sí, jo vaig ser el primer que va fer el concentrat d'ensaïmada, quan treballava amb el senyor T O N. Em va costar molt fer les pastilles perquè les volia amb la mateixa forma que les ensaïmades de veritat, les que feia el senyor T O N. Al final ho vaig aconseguir. Ara ja sabeu per què les pastilles d'ensaïmada tenen aquesta forma de cargol. Això sí, no sé com es fan les ensaïmades de veritat.
- M A R: Quina llàstima! A mi m'agraden molt les pastilles d'ensaïmada i al C E L li surten molt bones. M'agradaria saber com es fan les autèntiques ensaïmades.
- C E L: Per què no ho investiguem?
- M A R: Com? P E P, tu saps l'origen de les ensaïmades?
- P E P: Uii! No, no me'n recordo. De tot això ja fa molts anys. Ara ja sóc massa gran. I si ho pregunteu a la universitat o ho busqueu al Booble?
- C E L: Doncs sí. Demà mateix començo la recerca, així quan acabem la carrera, aquesta primavera, podem fer un postgrau o un màster sobre l'ensaïmada.
- M A R: Que bé! El màster de l'ensaïmada.

Buscant un màster

Després de la visita a en P E P i la R A T, la M A R i el C E L estan molt il·lusionats amb els seus projectes de futur professional i de seguida se'n van a casa de la M A R i es posen davant de l'ordinador.

M A R: Què busquem?

C E L: Primer entrem a Booble i busquem «ensaïmada».

M A R: Vols dir? No crec que ho trobem. És un concepte molt antic, pel que deien en P E P i la R A T. Estic segura que a Booble no hi és.

C E L: Provem-ho, dona! Escriu «ensaïmada».

M A R: Com s'escriu?

C E L: E, ena, essa, a, i, ema, a, de, a.

M A R: «Ensaïmada». No surt res.

C E L: És que porta dièresi a la «i».

M A R: A veure. Ah, sí! Ostres! Sí que hi surt. Quina emoció!

C E L: A veure clica aquest web.

M A R: Mira...

Una ensaïmada és una pasta feta amb farina de blat, aigua o llet, ous, sucre, greix de porc o saim (d'aquí ve el nom: ensaïmada), oli i llevat. Potser és un derivat d'un dolç jueu, al qual van afegir greix de porc per diferenciar-lo dels menjars de tradició jueva, on el porc estava prohibit. És originària de Mallorca.

C E L: Que bé! Visca! Això és començar bé!

M A R: Sí. És una mica el que deia el P E P, oi?

C E L: Sí. Però no sabem res dels orígens. Mira, mira! Clica aquí!

M A R: On?

C E L: Aquí on diu «Història».

M A R: Història de l'ensaïmada?

C E L: Clica, vinga!

M A R: D'acord. Ets tossut, eh?

C E L: Sóc Capricorn, ja ho saps.

M A R: Excuses! Ets tossut perquè ets tossut, jo no hi crec en això dels horòscops.

C E L: D'acord, però clica!

M A R: Ja ho faig...

L'ensaïmada de Mallorca és un producte de pastisseria que es fa i es menja des de fa molt de temps a Mallorca. Les primeres referències escrites sobre l'ensaïmada de Mallorca són del segle XVII. En aquell temps, encara que la farina de blat s'utilitzava sobretot per fer pa, sabem que les ensaïmades es feien en dates concretes de festes o celebracions. Al segle XIX, l'arxiduc d'Àustria, Lluís Salvador d'Habsburg, un enamorat del paisatge i dels costums de Mallorca, va fer una investigació sobre tradicions mallorquines que va recollir al llibre *Die Balearen in Wort und Bild geschildert*, on apareixen moltes referències a l'ensaïmada de Mallorca. La descriu com una pasta típicament mallorquina que s'acostuma a menjar per esmorzar o per berenar com a complement de la xocolata, o com a postres després de dinar...

M A R: Ho veus? Això és magnífic!

C E L: Però tu saps on és Mallorca?

M A R: Jo no en tinc ni idea! Ho busco?

C E L: És clar!

M A R: A veure: Ema, a, ela, ela, o, erra, ce, a: Mallorca.

C E L: Merda! Hi ha quaranta-dos milions nou-centes mil entrades! Deu ser un lloc molt important. Però, per on comencem?

M A R: No ho sé. Ara sí que estem perduts!

C E L: No ens posem nerviosos.

M A R: Clico aquí.

C E L: Què és això: «Vols, oferta d'hotels, turisme...». No, això no ens interessa. Busca un altre web. Aquest, aquest...

Mallorca és l'illa més gran de l'arxipèlag balear del mar Mediterrani. L'arxipèlag balear o les Illes Balears formen part –juntament amb Catalunya, el País Valencià, la Franja de Ponent (fronterera amb l'Aragó), Andorra, el sud-est de França (Catalunya Nord) i la ciutat sarda de l'Alguer– dels Països Catalans. Actualment pertany a l'Estat espanyol.

Té tres mil sis-cents vint-i-cinc km² i uns vuit-cents cinquanta mil habitants. És una illa molt tranquil·la, per això també es coneix per l'illa de la calma.

A Mallorca s'hi parla el català que, juntament amb l'espanyol, és l'idioma oficial. Però pels carrers de les ciutats i dels pobles també s'hi pot sentir moltes altres llengües, a causa de la gran diversitat de gent que visita l'illa.

Mallorca rep uns dotze milions de visitants a l'any, turistes de tot el món, sobretot d'Alemanya, que des de l'aeroport es desplacen als centenars d'hotels que hi ha repartits, especialment, al llarg de tota la costa, on hi ha platges molt maques. La majoria d'aquestes platges són tranquil·les, però també n'hi ha de més poblades, més sorolloses..., més turístiques, encara que una mica més contaminades.

El clima de Mallorca és típicament mediterrani. Normalment hi fa bon temps, a l'estiu hi fa força calor i no hi fa gaire fred a l'hivern.

La capital és Palma, on viu quasi mig milió d'habitants. A Palma hi ha una universitat pública de gran qualitat. És una universitat moderna i oberta al món, que té relació amb universitats d'altres països. És per això que s'hi poden trobar estudiants dels cinc continents, amb nacionalitats molt diverses: italians, suecs, mexicans, argentins, canadencs, xinesos, coreans, marroquins, algerians, australians...

La gastronomia de Mallorca és molt variada, però hi ha dos productes típics molt coneguts: l'ensaimada i la sobrassada. L'ensaimada és un menjar dolç i la sobrassada, un embotit de color vermellós. A tots dos productes hi ha greix de porc...

M A R: Estic emocionada! C E L, hem d'anar a Mallorca. Allà hi ha l'origen de tota aquesta dieta que en P E P i la R A T en diuen mediterrània.

C E L: Però M A R, tu saps a quin planeta són tots aquests llocs: mar Mediterrani, Catalunya, Països Catalans...?

M A R: No, però t'ho busco de seguida... Mira, mira... és la Terra, el planeta blau. Diuen que és molt maco, que hi ha mar i muntanyes i rius...

C E L: Això és magnífic! Hem de mirar el web de la universitat per saber si ens podem matricular a algun màster.

M A R: Sí, però ho fem després, eh? Amb tantes emocions tinc una gana... Què et sembla si ens preparem alguna pastilleta d'ensaïmada?

C E L: Jo m'estimo més menjar-ne una de pa amb sobrassada, ja saps que m'agraden més les coses salades.

M A R: Tu mateix, jo prefereixo les coses dolçetes... com tu!

La UAM

Després de menjar i de fer una migdiada, la M A R i el C E L tornen a l'ordinador per buscar informació sobre la Universitat Autònoma de Mallorca.

M A R: Vinga! Comencem. «Universitat Autònoma de Mallorca». A veure què hi diu?

C E L: Aquest web és molt clar. Clica aquí: «Accés a la universitat».

M A R: Sí, ja ho veig. A veure què hi surt?

C E L: «Estudis oficials de postgrau». Molt bé! Clica!

M A R: Mira, mira... «Imprès de preinscripció». Entrem-hi?

C E L: Oh, i tant!

SOL·LICITUD DE PREINSCRIPCIÓ A ESTUDIS OFICIALS DE POSTGRAU

1. DADES PERSONALS

Cognoms i nom: _____ DNI/NIE/PAS: _____

Data i país de naixement: _ _ _ _ _ Nacionalitat: _____

Sexe: Dona Home

Adreça postal: _____

Població: _____ Província: _____

Codi postal: _ _ _ _ _ País: _____

Telèfon fix: _ _ _ _ _ Telèfon mòbil: _ _ _ _ _

Adreça electrònica: _____

2. DADES ACADÈMIQUES

Titulació: _____ Universitat: _____

M A R: Collons! Quin pal!

C E L: No diguis paraulotes i comencem a escriure. A veure, comencem per la teva preinscripció. Jo llegeixo i tu escrius, d'acord? «Cognoms».

M A R: A i R

C E L: «Nom».

M A R: M.

C E L: «De ena i, ena i e, pe a essa». Què deu ser això?

M A R: No ho sé. No hi posem res. Continua.

C E L: «Data i país de naixement».

M A R: Per posar l'any només hi ha quatre espais. Quin any deu ser a la Terra?

C E L: No ho sé. Posa-hi quatre números, i després el país.

M A R: 1, 2, 3, 4. Valles Marineris.

C E L: «Nacionalitat».

M A R: Vallesana.

C E L: «Sexe: dona o home». Deu voler dir cos de dona o cos d'home.

M A R: Cos de dona. Poca-solta!

C E L: «Adreça postal».

M A R: Poso l'adreça dels meus pares o la meva?

C E L: La teva.

M A R: Carrer del Riu, número 007.

C E L: «Població».

M A R: Olympus Mons.

C E L: «Província».

M A R: Tharsis.

C E L: «Codi postal».

M A R: 00001.

C E L: «País».

M A R: Valles Marineris.

C E L: «Telèfon fix».

M A R: Què és un telèfon fix?

C E L: No ho sé, però posa-hi un número.

M A R: Doncs... 011223344.

C E L: «Telèfon mòbil».

M A R: Hi poso un altre número?
C E L: Sí, però, diferent.
M A R: 566778899.
C E L: «Adreça electrònica».
M A R: Què vol dir, si visc en una casa amb electricitat?
C E L: No ho crec. Deu ser el codi de transmissió no telepàtic.
M A R: Ah! Doncs i poso hellasplanitia@006.mt.
C E L: «Dades acadèmiques. Titulació».
M A R: Llicenciada en gastronomia. Especialitat: begudes.
C E L: «Universitat».
M A R: Universitat d'Alba Patera.
C E L: Ja està. Ara només s'han de posar creuetes.
M A R: Doncs les hi poso i l'enviem. A veure què ens contesten.

Al cap de poca estona reben una resposta.

Universitat **UAM**

Senyor / Senyora,

Ens sap molt de greu no poder cursar la seva sol·licitud. Per favor, revisi les seves dades. Li adjuntem un imprès mostra per demanar la sol·licitud d'admissió per a estudiants amb titulació estrangera.

Atentament,

Tomeu Colom
Secretaria de la UAM

M A R: Que ho veus? Quina barra! Diuen que no ens volen.
C E L: Dona, aquí no ho diu, que no ens volen, diu que les dades no són correctes.
M A R: No, si ja m'ho pensava que aquests terrícoles no ens volen. Massa papers i massa sol·licituds i massa... de tot.
C E L: No pot ser. Segur que hi ha alguna manera d'anar-hi.
M A R: Sí? Com? Amb la il·lusió que em fa anar a fer el màster a Mallorca i veure les ensaïmades de veritat i menjar so-brassada, i conèixer les begudes, i tots els turistes de tot el món i veure el mar i les illes i...

C E L: Vols parar? A veure si et tranquil·litzes i mirem de solucionar el problema de les dades. A veure, a veure... Diu que ens envien un document adjunt. Obre'l.

MOSTRA DE SOL·LICITUD

El / La qui subscriu,

LARS TREMMEL

amb el DNI o passaport núm.	natural de	
345266809	CHAM	
de nacionalitat	que viu a	
ALEMANYA	MUNIC	
província de	carrer	
BAVIERA	ZEPPELINSSTR.	
núm.	CP	telèfon
3	81541	00498965103210

adreça electrònica

latremmel@deustch.de

Sol·licita:

Que vulgueu comprovar si el seu títol de
LLICENCIAT EN BROMATOLOGIA (ESTUDI DELS ALIMENTS)

obtingut a la Universitat

UNIVERSITAT DE BERLÍN

dóna accés als estudiants de màster, segons el que preveu l'article 16 del Reial decret 1393.

Palma, CINC

de JULIOL

de 2015

La persona interessada

Magnífica Sra. Rectora de la Universitat Autònoma de Mallorca

M A R: Vaja! Això és una altra cosa. Ara sí que podem omplir la sol·licitud. Que fàcil!

C E L: M A R, passes d'un extrem a l'altre. Ara ens hem de fixar molt bé en les dades d'aquest terrícola que es diu Lars.

M A R: Quin nom més estrany!

C E L: És que és un terrícola alemany.

M A R: Deu ser d'aquells milions de turistes que arriben a Mallorca.

C E L: No. Aquest és un estudiant.

M A R: Ah! Doncs, Lars, t'hem de fer servir de model. Ets maco, almenys?

C E L: Sí, ara riu, tu. Sort que el tal Lars no et sent.

La M A R i el C E L llegeixen atentament les dades del document adjunt i s'adonen que no poden anar a la Terra amb el seu aspecte, la seva personalitat, ni amb el seu present ni el seu passat...

M A R: Escolta, C E L, em sembla que ens hem de transformar en persones diferents. Ens hem d'inventar com ens diem, quants anys tenim, d'on som, quines llengües parlem, què ens agrada, de què fem, on vivim...

C E L: Sí, també ens hem d'inventar com som, quina família tenim, com és el nostre país, què fem normalment cada dia, què mengem, com és casa nostra i una mica com és el nostre passat. Hem de ser semblants a les persones que viuen a la Terra.

M A R: Que divertit! Ens farem un tip de riure.

Buscant orígens

La M A R i el C E L estan disposats a inscriure's a la Universitat Autònoma de Mallorca; però, és clar, han de buscar-se una personalitat nova i això no deu ser fàcil. Han de buscar com són els habitants de la Terra. Així que es disposen a fer les consultes necessàries per poder transformar-se en terrícoles.

M A R: Escolta, C E L, la Terra és un planeta molt gran, potser hem de seleccionar una zona i veure com és la gent que hi viu. No et sembla?

C E L: Sí, sí, M A R, tens raó. Obre el web de la Terra.

M A R: Te, e, erra, erra, a. Sembla que hi ha cinc parts diferents: Àfrica, Amèrica, Àsia, Europa i Oceania.

C E L: Quina et sembla més gran?

M A R: Potser Àsia. Vol ser asiàtic?

C E L: Doncs, sí. Acosta't més, a veure si llegim els noms més petits.

M A R: Aquí. Xina! és un nom bonic, què et sembla?

C E L: Sí. És molt gran, oi?

M A R: Home, depèn. Jo ho trobo tot molt petit, però hem de triar un puntet d'aquests, que deu ser una ciutat.

C E L: Macau. Quin nom més divertit! A veure què hi diu?

Macau és una regió petita a la costa sud de la Xina. És a 70 km al sud-est de Hong Kong, al costat sud del delta del Riu de les Perles, i a 145 km de la ciutat de Canton. La capital de la regió de Macau també es diu Macau.

Ara Macau és una de les dues regions administratives especials de la República Popular de la Xina. Abans, però, durant quasi 450 anys, va ser una colònia portuguesa. De portuguesos, n'hi ha un 2%, i molts estan barrejats amb asiàtics. La resta de la població de la regió de Macau està formada majoritàriament per xinesos, principalment cantonesos.

El dialecte xinès més parlat és el cantonès, encara que, a causa de la immigració recent, hi ha més parlants de mandarí. El portuguès és l'idioma cooficial, però actualment el parla molt poca gent. L'anglès, encara que no és oficial, és el segon idioma més parlat a Macau...

M A R: A veure si ho entenc. La gent de Macau són xinesos, però abans eren portuguesos. No és això?

C E L: Crec que sí. I els portuguesos d'on són?

M A R: A veure: por-tu-guès. «De Portugal», naturalment! I Por-tu-gal? «País situat a l'oest d'Europa, limita al nord i a l'est amb l'estat espanyol...».

C E L: Mira! És molt a la vora de Mallorca!

M A R: Decidit! Som de Macau, xinesos o portuguesos, així tenim més possibilitats de triar.

Per poder donar les dades de la seva identitat, la M A R i el C E L s'inventen la seva família. Decideixen que els pares de la M A R són portuguesos i es diuen Castelao de cognom. A Portugal hi tenien una parada al mercat on venien bacallà, però n'hi havia moltes, de parades de bacallà, i no feien gaires diners. Un bon dia van decidir emigrar a la Xina, a Macau, ja que sabien que allà hi havia una part de població portuguesa, i que s'hi parlava portuguès. Així que van agafar les maletes i se n'hi van anar. Van posar-hi una bacallaneria com tenien al seu poble, a Portugal, i es van fer molt rics perquè el negoci els va anar molt bé. A Macau hi va néixer la seva filla, la M A R.

Després s'inventen la família del C E L. Els pares són xinesos. El pare és de Canton i es diu Lin, però va emigrar a Macau perquè va trobar una feina en una empresa d'exportació i importació. La mare és de Macau, on tenia un restaurant. Es van conèixer al mercat, com-

prant bacallà. Allà es van veure i es van enamorar. Al cap de molt poc es van casar i van tenir un fill, el C E L. Després d'aquest passat inventat, el C E L i la M A R ja poden començar a omplir la sol·licitud de la universitat.

C E L: Per on comencem?

M A R: Comencem per triar les dades que demanen a l'imprès. No et sembla?

C E L: Sí, tens raó. Així podem enviar la sol·licitud i mentre ens contesten anem inventant-nos la resta de les dades.

M A R: Agafa l'imprès, doncs.

C E L: «El / La que subscriu». Què deu voler dir?

M A R: Jo crec que són els noms.

C E L: Sí, tens raó. Com et vols dir, senyora de Macau?

M A R: A veure, com que els meus pares i els meus avis eren portuguesos, hem de buscar un nom portuguès. Dulce! És maco, oi?

C E L: Sí, Dulce Castelao, sona molt bé.

M A R: I tu com et vols dir de nom? Busca noms xinesos.

C E L: Lin, com el meu pare.

M A R: No, no, no. Lin és el cognom, perquè crec que els xinesos primer posen el cognom i després el nom.

C E L: Ostres, que llesta que ets! Doncs... Jun. Això sí que és un nom, oi?

M A R: Sí. Així que ets en Lin Jun. Lin de cognom i Jun de nom. T'agrada?

C E L: Sí, dona, sí. Tan fàcil com és tenir només lletres... Els terribles són tan estranys!

M A R: I som de nacionalitat xinesa o portuguesa?

C E L: I si posem totes dues nacionalitats?

M A R: Sí, sí, a mi ja m'està bé. Tenim la nacionalitat xinesa i portuguesa.

C E L: A veure, ara el «DNI o passaport», és un número de vuit xifres i una lletra.

M A R: Doncs ja ho poso: 89653091P i 78047612C.

C E L: «Natural».

M A R: De Macau tots dos, eh?

C E L: D'acord. «Que viu a»: Macau, província de Macau. A quin carrer? Busca una adreça.

M A R: Mira aquesta que és maca! Estrada da Baía de Nossa Senhora da Esperança.

C E L: A veure: número, CP i telèfon.

M A R: Número: 5, CP: Macau SAR, telèfon: +853 2882 8765.

C E L: Tens una imaginació!

M A R: Home! Ja tinc ganes d'acabar aquest imprès. Què falta ara?

C E L: Només això que ells diuen l'adreça electrònica i que pel que sembla és el nostre codi de transmissió no telepàtic.

M A R: Ah, és clar! Ara ho veig.

C E L: Posa-hi: jlin@dcastelao.com.mo.

M A R: Molt bé. I ara «Sol·licita que vulgueu comprovar si el seu títol de llicenciat en...».

C E L: Al teu hi poses: llicenciada en gastronomia, especialitat: begudes, i al meu, especialitat: menjars.

M A R: Encara falta la universitat. Posem-hi Macau?

C E L: Vols dir que a Macau hi ha universitat?

M A R: N'estic segura. Hem de transformar el nostre títol i traduir-lo, i l'enviem amb la sol·licitud.

C E L: Doncs ja hem acabat. Mentre esperem la resposta hem de continuar el nostre canvi d'identitat, Dulceta meva!

M A R: Que n'ets de babau!

C E L: Sí, sóc un babau de Macau.

Que macos!

La M A R, ara Dulce, i el C E L, ara Jun, disposats a canviar d'identitat, comencen a buscar com són els humans, mentre esperen la resposta de la Universitat Autònoma de Mallorca.

M A R: Has vist, C E L? Aquests de la Xina són molt, molt baixets; no arriben ni als dos metres.

C E L: Sí, i també són molt prims. Quant deuen pesar? Potser no pesen més de cent quilos. Que petitons! Semblen miniatures.

M A R: És clar, el seu planeta és gran, però, amb tant de mar com hi ha, han de viure tots junts en un tros molt petit de terra. Ara hem de decidir les nostres mesures.

C E L: Com podem saber si ens donem unes mesures adequades?

M A R: És molt fàcil, hem de calcular l'índex de massa corporal. Que no te'n recordes?

C E L: Que n'ets d'intel·ligent, M A R!

M A R: Que em vols demanar alguna cosa, C E L?

C E L: No, no. És que et trobo molt intel·ligent. Per això et vas fixar en mi, oi?

M A R: Calla, poca-solta! I concentra't en l'operació.

C E L: Quina operació? Que m'han d'operar? Que estic malalt?

M A R: Santa paciència! Operació matemàtica!

C E L: Dignes, dignes; ja no faig més bromes.

M A R: D'acord! Mira, per mesurar l'índex de massa corporal s'ha de dividir el pes, en quilos, per l'alçada al quadrat, en metres.

C E L: I el resultat d'aquesta operació, què indica?

M A R: Mira, és diferent si ets home o si ets dona. Es veu que als humans els agrada que els homes siguin més grossos que les dones.

C E L: Grossos o grassos?

M A R: No, no! Grossos. No els agrada que siguin grassos, perquè segons aquesta operació matemàtica, els homes estan bé si el resultat de la divisió és un nombre entre 20 i 25, i les dones estan bé si el resultat és entre 19 i 24. Si estan per sobre d'aquest nombre tenen sobrepès o estan obesos, o sigui molt grassos.

C E L: I si estan per sota?

M A R: Llavors estan massa primos i poden tenir problemes de salut.

C E L: Així és fàcil fer-nos una imatge nova. A veure, si faig un metre vuitanta d'alçada i peso cent quilos, el meu índex és de... 29,4.

M A R: Uí! Tens sobrepès. Has de ser o més alt o més prim.

C E L: I si poso que faig setanta-cinc quilos?

M A R: A veure...? Setanta-cinc, dividit per u amb vuitanta al quadrat... Això dóna 23,1. Tens el pes ideal. Ara, jo: una mica més baixa... i més prima. Cinquanta quilos i un metre seixanta-cinc. Això dóna un índex de... 18,3.

C E L: Estàs massa prima, hi pot haver perill per a la teva salut.

M A R: Doncs peso seixanta quilos i així l'índex és de... 22.

C E L: Estàs estupenda! Fem el retrat robot?

M A R: Sí, sí a veure quina fila fem.

C E L: Que petits! Fem riure una mica, oi?

M A R: No ho sé, C E L. Allà són així. Escolta, però no tenim cara. Hem de posar-nos ulls, nas, boca, cabells...

C E L: Mirem com són els de Macau?

M A R: Sí, és clar. Mira, n'hi ha de molt diferents, segons si són d'origen portuguès o xinès. Veus? Aquests d'aquí, d'origen portuguès, tenen la pell blanca, els ulls blaus o verds o marrons i són rossos o morenos; en canvi aquests altres, d'origen xinès, tenen la pell més fosca, els ulls foscos i són tots morenos.

- C E L: I no n'hi ha cap amb els ulls grocs com nosaltres?
- M A R: No, noi. Quina llàstima! Tan bonics que són els teus ullas-sos groguets...
- C E L: Bé, doncs, hem de triar com som. Jo com que sóc xinès he de ser moreno, tenir els ulls foscos i la pell una mica fosca.
- M A R: I jo sóc morena, tinc la pell clara i els ulls blaus. Què et sembla?
- C E L: Bé... Una mica estranya, però... bé. Jo sempre et trobo molt bonica.
- M A R: I jo també et trobo molt maco, una mica estrany amb aquests ulls tan foscos...
- C E L: Doncs jo crec que sóc molt maco i les terrícoles... també ho creuen, segur!
- M A R: Saps què hem de triar, encara? L'edat.
- C E L: Sí, i moltes coses més: les llengües que parlem, què ens agrada, què fem cada dia...

La M A R i el C E L estan molt cansats per l'esforç de buscar tanta informació i decideixen desconnectar-se del Booble i anar al cine a veure una pel·lícula de ciència-ficció. Es tracta d'una pel·lícula sobre la invasió d'uns terrícoles, amb aspecte de marcians, que intenten investigar el tipus d'alimentació que fa que els marcians visquin tants anys. És una pel·lícula divertida que deixa els terrícoles una mica en ridícul, perquè tenen una visió molt limitada del món; de tota manera, la pel·lícula els dóna pistes per continuar la recerca en la seva nova identificació. Així, una mica més relaxats, arriben a casa, el C E L fa un bon sopar de pastilles i la M A R prepara una beguda de les seves. Abans d'anar a dormir decideixen continuar omplint el document que han d'enviar a la universitat.

- C E L: On érem?
- M A R: Aquí, on demana l'edat.
- C E L: És veritat. Segons la pel·lícula els terrícoles viuen pocs anys, oi?
- M A R: Sí, sí. Mira, aquí diu que els terrícoles, humans, ells en diuen, viuen com a màxim uns cent anys.

La M A R i el C E L acaben els seus estudis de gastronomia, volen fer un màster especial i finalment es decideixen per la dieta mediterrània. D'altra banda l'Aina i el Biel acaben els seus estudis d'astronàutica i estan pendents d'una missió espacial. Per una coincidència especial i espacial tots quatre es troben i es fan amics. Què tenen en comú els nostres protagonistes? Què descobriren la M A R i el C E L que pot canviar la vida de l'Aina i el Biel? Per estrany que sembli, les respostes a aquestes preguntes estan relacionades amb un producte alimentari d'origen mallorquí: l'ensaïmada.

A 1 (nivell inicial)

A 2 (nivell bàsic)

B 1 (nivell intermedi)

